

JAK SE LÁCE PRODRAŽILA

Jsou lidi, kteří kradou, aby zbohatli. Aby měli víc než sousedi, než kamarádi, než všichni ostatní. A pak jsou jiní, co kradou, aby měli co do huby. Aby si koupili kus točeňáku a trochu chlastu a možná cigára, něco na sebe a třeba lepší televizor a bůhvíco ještě.

Pěťice pachatelů, o nichž bude následně řeč, patřila nepochybně do té druhé sorty. Ze svých činů rozhodně nezbohatla. Třebaže u soudu, když se sčítala jimi způsobená škoda, zastavila se kalkulačka bezmála u dvou milionů korun, skutečný zisk byl o poznání nižší. Na víc si přišli překupníci, jak už to tak bývá. Ale podstatná je způsobená škoda, již bedlivě a do koruny vyčísľuje trestní senát – a vypočtené částce přímo odpovídá i ortel, který soudce nakonec vysloví.

Na konci léta se na policejní oddělení dostavil navztekany František Borůvka, podnikatel z jednoho malebného městečka na Vysočině. Že přišel ohlásit krádež vloupáním do svého objektu, respektive spíše krádeže v čísle množném. Protože takovou škodu by loupežníci během jediné návštěvy neztropili. A taky by lup zcela jistě neodnesli na zádech, ani neodvezli na dvoukoláku.

Dotyčný podnikatel patří v místě mezi solidní lidi, začínal jako zaměstnanec v pneuservisu a časem si zařídil svůj vlastní, dřel a práce mu šla, a tak začal postupně hlavně obchodovat s pneumatikami a nakonec se dopracoval velkoobchodu. Aby měl gumy kde skladovat, koupil zpustlý areál bývalých stavebnin, nakoupil pneumatiky všemožných značek a rozměrů, něco uskladnil pod střechou v kůlnách, něco zůstalo na volném prostranství. Pneumatikám nějaký deštěček neuškodí, koneckonců, až budou namontované na autech, čeká je podstatně horší zacházení, a musí je vydržet.

„Upřímně řečeno, nemám ve skladu nejlepší pořádek, děláme tam teď stavební úpravy, a tak zboží pořád převážíme sem a tam,“ vysvětloval majitel, proč si nemůže být jist, kdy ke vloupání do areálu vlastně došlo. „Zpočátku jsem měl aspoň vizuální poněti

o tom, co kde mám a v jakém množství, ale postupně jsem ztratil přehled. A taky mám jiné starosti než chodit po ohradě a počítat pneumatiky.“

Když se policisté zajímali, jak tedy vůbec přišel na to, že mu jeho „perníček“ někdo chodí loupat, vysvětlil, že se na něj obrátili někteří stálí zákazníci a vyčítali mu, že jim prodává drazé. Že jiní nabízejí též sortiment podstatně výhodněji...

„Jak by mohli?“ podívoval se – a zákazníci mu ochotně vyprávěli, že tu či onu gumu koupili až o polovic levněji.

„To ale není možné,“ vrtěl obchodník hlavou, „to by vám ji prodávající dával dokonce pod cenou, za jakou nakoupí od výrobce nebo dovozce – a to je přece blbost – přišel by na buben.“

Vzápětí ho napadlo, že jedna reálná možnost, jak takové „výhodné“ prodejní ceny docílit, existuje! Neplatit výrobci či dovozci ani korunu, nýbrž pneumatiky někde – krást.

„A třeba u mě,“ vyhrklo z něj zděšeně.

Udělat opravdovou inventuru v rozestavěném skladu dost dobře opravdu nešlo, ale levně nakoupivší stálí zákazníci mu své pneumatiky ukázali – a kontrolou výrobních čísel a dodacích listů záhy zjistil, že dotyčné gumy opravdu původně říkaly pane jemu! A že zřejmě nepřišel o pouhé tisíce, ale o mnohem víc. Šlo totiž o pneumatiky čelných světových značek, jako je Michelin, Remix či Kormorán, a ne jen tak ledažaké obutí na škodovku či obstarožního žigulíka. Ne že by se ve skladu nenašlo, ale zloději zřejmě věděli, po čem jdou. Brali vesměs větší rozměry, na nákladáky, autobusy, stavební stroje. Jeden kousek bratru za deset, ale taky za padesát tisíc...

„Naštval jsem se a udělal chybu,“ přiznal ještě majitel pneumatikárny policistům. „Napadlo mě, že vyšetřování by bylo na dlouhé lokte, a že si věc vyřeším sám. Že ty gauernery chytím za ruku přímo při činu!“

No, vydal se na hlídku jedné noci, nic. Druhé, zas ne. Třetí noc zjistil v ohradě něja-

Poručík Bc. Luboš Jakoubek

ký pohyb, jenže zloději nebyli dnešní. Jak zjistili, že v areálu někdo číhá, udělali čelem vzad a nohy na ramena, až se jim za patami prášilo.

Majitel měl naštěstí dost rozumu na to, aby přesílu zlodějů nepronásledoval daleko. Dneska jsou gauernery někdy schopni lecčeho, zvláště když je tma a když cítí převahu. A život má vždycky větší cenu...

„Odjeli nákladákem, ávie to tuším byla. Vzadu vede k ohradě polňačka, dá se tam pohodlně zajet. A je tam povalený plot, zřejmě dílo těch hajzlů...“

Na rozbahněné polní cestě se podařilo zajistit spoustu stop, vyšetřování se rozběhlo rychle a vzalo správný směr. Už tři dny po trestním oznámení celé záležitosti si kriminálka zajela pro podezřelého a začaly výslechy. Kupodivu, třebaže se část lupu podařilo zajistit přímo v půjčené skříňové avii, vyšetřování nepatřilo vůbec k nejsnadnějším. Ne že by obvinění nějak moc zatloukali, šlo spíše o prostáčky, kteří věděli, že spadla klec a moc s tím nenadělají. Ale radili jim advokáti, a pak: šlo o tři dospělé mužské a dva kluky, kterým ještě nebylo osmnáct. A ti museli

ky kradl – a kdo třeba jenom dělal ostatním zeď. Spanilé jízdy za pneumatikami se odehrály zřejmě nejmíň tři, ale pokaždé v trochu jiné sestavě, jen část party vyrazila za lupem opravdu pokaždé. Nezletilí mladenci moc nevypovídali, moudře soudíce, že mlčeti zlato. Už už se zdálo, že z celé záležitosti vyjdou velice levně. Jak se zdálo, starší partáci je na loupežné výpravy brali snad jen jako stafáž, na výlet, aby se kluci podívali v noci na krásy Vysočiny, nebo aby odkoukali pro život dovednosti, jež se mohou hodit? Vlastně až v soudní síni to kapánek bouchlo, když se

V době rozsudku pětáctiletý Antonín Hanuš si ve věznici s dozorem posedí tři a půl roku. Kradl totiž v době, kdy byl v podmínce, a navíc už byl i znovu odsouzen na dvacet měsíců nepodmíněně, čekal jen na nástup do vězení. Takže výsledný trest, který mu byl udělen, byl souhrnný. Přičemž ovšem sám výkon trestu vězení mu byl přece jen zmírněn – proto, že jde sedět „natvrdo“ poprvé. Jinak by ho nepochybně stihla přísnější kategorie kriminálu...

O devět let starší Hanušův parták Jaroslav Polesný také kradl ve zkušební lhůtě. Kradl totiž už dřív, tehdy ovšem jeho stíhání soud podmíněně zastavil – a Polesný se mu takhle za důvěru odvěčtil. Soud rozhodl, že čas shovívavosti i pro něho skončil a poslal ho za mřížemi na dva a půl roku – rovněž ve věznici s dozorem.

Třetím z dospělých pachatelů byl Polesného syn Zbyněk, v době rozsudku mu bylo necelých jedenadvacet. V jeho případě soud uvěřil, že jeho cesta k nápravě může být ještě reálná, a vyměřil mu tedy dva roky vězení s odkladem na zkušební dobu pěti roků.

Mladiství, Petr Polesný (syn Jaroslavův a mladší bratr Zbyňka) a Milan Marný, jimž oběma bylo v době páchaní trestné činnosti sedmnáct prýč, vyvázli lacino. Soud na ně pamatoval shodně trestním opatřením jednoho roku odnětí svobody a v obou případech je podmíněně odložil na dobu tří let. Navíc vyslovil nad oběma mladíky dohled.

Pochopitelně, že soud při oceňování činů obžalovaných přihlédl i ke skutečnosti, že větší část ukradených pneumatik se podařilo zajistit a vrátit právoplatnému majiteli, z 1 819 856 korun škody tak nakonec zůstalo „jen“ 546 414 korun. Nepodařilo se také prokázat vše a v pochybách se musí soud vždy přiklonit ve prospěch obžalovaných. Ti snad opravdu ani netušili, jak cenné věci kradou, protože překupníci je pochopitelně brali na hůl.

Á propos, co ti, kteří měli z dřiny našeho pětilístku (ano, při vyšetřování i v soudní síni si zloději stěžovali, jak se při tahání těžkých pneumatik nadřeli, a že museli kolikrát část hromady úplně přerovnat, protože posléze už kradli na objednávku a museli dodávat konkrétní rozměry!) největší zisk, tedy překupníci a kupci?

Zajímavé je, že většina z koncových zákazníků, kteří se Františku Borůvkovi přihlásili, mu koupené zboží znovu zaplatila – a v plné ceně. Prodělali tedy, ale mají teď čisté svědomí. A už vědí, že velmi výhodný kšeft může končit hodně nepříjemně.

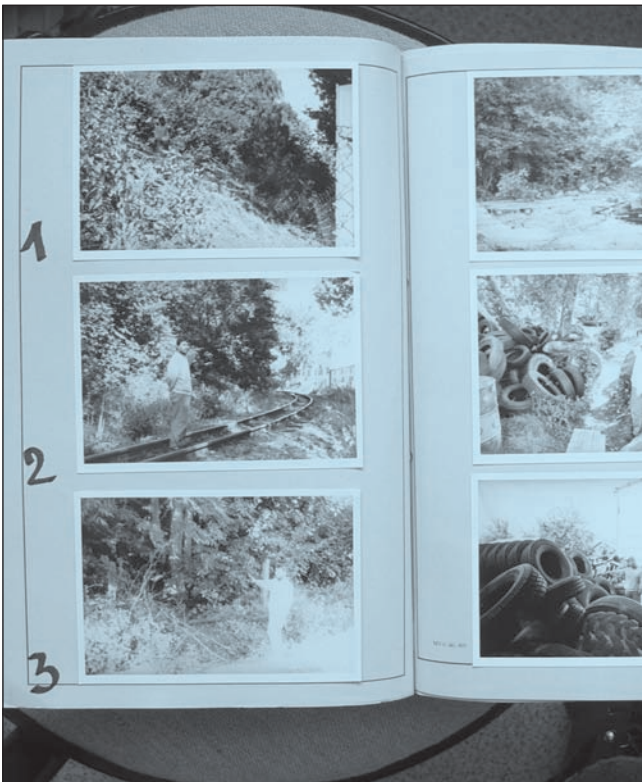
A překupník Alois Strnadel, majitel autoservisu z Jindřichova Hradce? I on se dočkal soudu, neboť postupně koupil čtyřicet parádních michelinek za cenu tak směšnou, že musel jako odborník vědět, že z „pocitivého vrhu“ nepocházejí. Jeho trest? Šest měsíců podmíněně na dva roky plus trest peněžitý ve výši deseti tisíc korun. Pokud by ve stanovené lhůtě nezaplatil, hrozí mu měsíc odnětí svobody navrch. K tomu navíc – zcela zdarma – z ostudy kabát. Anebo že by se to dneska už tak vážně mezi námi nebralo?

Jan J. VANĚK

Foto a reprofoto

Václav ŠEBEK

(Příjmení a jména pachatelů i poškozeného jsme s ohledem na jejich okolí změnili.)

najednou našel Vyskočil, hlavní z obžalovaných, u nějž nebylo pochyb, že půjde natvrdo za katr.

Pořád se totiž mluvilo o tom, že kluci jenom postávali u auta. Hlíдали?

No, spíše tak okouněli...

„Jo, okouněli.“ našňupnula se najednou hlava party.

„A kdo si myslíte, že gumy koulel k autu? Vždyť to byl kus cesty, autem až k hromadě jsme si přece jen netroufli! Museli pěkně makat, chlapečkové! Já se přece dřít nebudu!“

A spadla klec.
Vymalováno.

Jak říká pelhřimovský kriminalista poručík Bc. Luboš Jakoubek, který měl „pneumatikovou kauzu“ na starosti, když předal návrh na žalobu státnímu zástupci, měl radost z dobře odvedené práce. A další dny mu daly zapravdu, spis se mu od žalobce jako bumerang nevrátil, ba naopak, už za pár

dnů šel k soudu s návrhem na žalobu. Ani u okresního soudu si akta nepoležela, takže už začátkem roku 2005 zasedl senát a bez zbytečných průtahů padaly rozsudky. Vlastně to šlo všechno příkladným fofrem: v létě začala pětice krást, posledního srpna majitel vloupačky ohlásil, tři dny nato byli pachatelé v cele. 18. října kriminálka případ uzavřela a návrh na žalobu šel na státní zastupitelství. Už o osm dní později ji žalobce odeslal k soudu. A v lednu se konalo stání a padly rozsudky. Spravedlnost sebou dovede někdy docela hodit...

vypovídat vždy za přítomnosti advokáta, přičemž za dvěma z dospělých musel vyšetřovatel z Pelhřimova až do Budějovic, kde je nejbližší vazební věznice. A dát dohromady k jednomu výslechu pět obviněných a pět obhájců, to byl organizační výkon, za jaký by se nemusel stydět produkční televizního seriálu. Obvinění navíc začali trpět zapomnětlivostí, moc sice nezatloukali, ale zkrátka doznávali jenom to, co jim kriminalisti nade vši pochybnost prokázali.

Vůbec nejsložitější bylo zjistit, kdo a kdy se na místě činu opravdu vyskytoval a faktic-